

Sygn. akt IV U 49/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania Z. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 14 grudnia 2015 r. Nr (...)

w sprawie Z. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 49/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 grudnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie przepisów ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych ponownie ustalił Z. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Prawo to zostało przyznane na okres od 1 grudnia 2015r. do dnia 30 listopada 2018r.

Odwołanie od w/w decyzji złożył Z. M. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że stan zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie jakiegokolwiek pracy. Nie jest on w stanie się przekwalifikować. Podniósł również, że uprzednio ,tj. od 29 maja 2013r., na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, uprawniony był do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do pracy i stan jego zdrowia od tej daty nie poprawił się (odwołanie k.1-2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, iż zaskarżona decyzja została wydana w oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej z 8 grudnia 2015r., a odwołanie nie wnosi żadnych nowych

dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Do 30 listopada 2015r. ubezpieczony Z. M. był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy (odpis wyroku SO Siedlce z 29 maja 2013r. w sprawie IV U 25/13 k.230 akt rentowych oraz decyzja z 24 czerwca 2013r. wykonująca w/w wyrok k.235 akt rentowych).

W dniu 2 listopada 2015r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonego o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek k.241-242 akt rentowych). Rozpoznając ten wniosek, organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 20 listopada 2015r. ustalił, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 30 listopada 2018r. i jednocześnie nie jest całkowicie niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 20 listopada 2015r. k.244 akt rentowych). Na skutek wniesienia przez ubezpieczonego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, został on skierowany do badania przez komisję lekarską ZUS. Organ ten w orzeczeniu z dnia 8 grudnia 2015r. ustalił, iż ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i nie jest całkowicie niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego k.24-25 dokumentacji orzeczniczolekarskiej, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 8 grudnia 2015r. k.246 akt rentowych).

Zaskarżoną decyzją z 14 grudnia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 1 grudnia 2015r. do 30 listopada 2018r. (decyzja z 14 grudnia 2015r. k.247 akt rentowych).

Ubezpieczony ma niespełna 48 lat. Zdobył zawód cieśla-stolarz, jednakże dotychczas wykonywał pracę wykańczacza odlewów oraz operatora przewijarki (wyjaśnienia ubezpieczonego k.26v akt sprawy).

W dniu 20 czerwca 2006r. ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy, w którym doznał zmiążdżenia prawej kończyny górnej i w konsekwencji amputacji przedramienia prawego w 1/3 dalszej. Kikut został wygojony prawidłowo i nie wykazuje cech zapalnych oraz bolesności palpacyjnej. Ruchomość stawu barkowego i łokciowego prawego jest prawidłowa. Ubezpieczony korzysta z protez, które uważa za нефunkcjonalne i ciężkie. Oś kręgosłupa została zachowana i pomimo istniejącej choroby zwyrodnieniowo-dyskopatycznej kręgosłupa lędźwiowego nie występują u ubezpieczonego ograniczenia ruchomości w odcinku szyjnym i lędźwiowym kręgosłupa. Ubezpieczony cierpi ponadto na zespół cieśni nadgarstka lewego bez ograniczenia funkcji chwytnej ręki. Odczuwa bolesność w rzucie kłykcia bocznego kości ramiennej lewej bez ograniczenia ruchomości stawu łokciowego. Opisana dysfunkcja narządu ruchu narusza sprawność organizmu ubezpieczonego w stopniu umiarkowanym, co czyni go częściowo niezdolnym do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 30 listopada 2018r. Ubezpieczony zachował zdolność do pracy zarobkowej z ograniczeniami. Może wykonywać prace lekkie, nie wymagające sprawności obu rąk, np. na stanowisku portiera, pracownika monitoringu lub przy wykonywaniu lekkich prac porządkowych, przy czym istotne jest zaopatrzenie ubezpieczonego w funkcjonalną protezę ręki (dotychczasowe nie spełniają oczekiwań ubezpieczonego i powodują jego dyskomfort) - (opinia biegłych ortopedy traumatologa oraz neurologa wraz z uzupełnieniem k.8 i 20 akt sprawy oraz opinia biegłego z zakresu medycyny pracy k.31 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego Z. M. okazało się nieuzasadnione.

Stosownie do treści art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1242), z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy. W myśl art. 17 ust.1 i 2 tej samej ustawy, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty, stosuje

się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy. Świadczenie to przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

Zgodnie z art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz.748), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie. Przeprowadzone w toku postępowania sądowego dowody z opinii biegłych z zakresu ortopedii i neurologii (opinia wraz z opinią uzupełniającą k. 8 i 20 akt sprawy) oraz z opinii specjalisty z zakresu medycyny pracy (k.31 akt sprawy) dały podstawy do ustalenia, iż aktualny stopień zaawansowania schorzeń z zakresu narządu ruchu oraz stan neurologiczny ubezpieczonego nie powodują u niego całkowitej niezdolności do pracy. W złożonych opiniach biegli wskazali, że z uwagi na występujące u ubezpieczonego dysfunkcje narządu ruchu nie jest on w stanie wykonywać ciężkiej pracy fizycznej oraz pracy wymagającej sprawności obu rąk, może natomiast wykonywać lekkie prace porządkowe oraz inne czynności nie wymagające sprawności obu kończyn górnych. Tym samym nie można przyjąć, aby ubezpieczony nie był zdolny do wykonywania jakiegokolwiek pracy, co stanowi definicję pojęcia całkowitej niezdolności do pracy.

Analizując powyższe opinie biegłych Sąd ocenił, że wnioski z nich płynące należy podzielić, gdyż są one logiczne i należycie uzasadnione. Opinie te stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu medycyny, ponadto opinie zostały poprzedzone analizą dokumentacji medycznej i badaniem ubezpieczonego.

Ubezpieczony nie zgodził się wnioskami płynącymi z opinii biegłych, ale zgłoszone przez niego uwagi do opinii, w szczególności biegłego z zakresu medycyny pracy, nie podważają ustaleń biegłych, jak np. pomyłka co do wieku syna ubezpieczonego, czy też dostosowania samochodu do potrzeb ubezpieczonego (vide: wyjaśnienia ubezpieczonego k.40v akt sprawy).

Reasumując stwierdzić należało, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i w związku z tym nie spełnia przesłanek nabycia prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 kpc odwołanie ubezpieczonego oddalił.